



Meg kell fizetni
az árát annak,
ha beleszeretsz
egy antihősbe.

CRUEL

Paradise

kegyetlen mennyország

18+

*Érzsékes
könyvek*

J. T. GEISSINGER

J. T. GEISSINGER

CRUEL

Paradise

kegyetlen mennyország

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Jayneke, a büntársamnak

*„Mert még regékbe sincsen arra szó,
Mit szenvedett Júlia s Romeo.”*

Romeo és Júlia, Ötödik felvonás, 3. szín¹

¹ Kosztolányi Dezső fordítása

JULES

– EZ A VALAHA VOLT LEGROSSZABB ÖTLETED!

– Szerintem zseniális.

Fin összeszorított szájjal és a mellkasán rosszállóan összefont karokkal figyel, ahogy ügyetlenül próbálok feltörni a zárat, majd felhorkan.

– Igen, de téged sokszor a fejedre ejtettek csecsemőkorodban.

– Befognád végre a szádat? Már majdnem bent vagyok.

– Mármint a börtönben. A rácsok mögött. Mert még tíz másodperc, és én magam hívom rád a zsarukat. Teljesen alkalmatlan vagy a betöréses lopásra. Főleg a betöréses részére. Még azelőtt meghalok végelgyengülésben, hogy befejeznéd.

Száznyolcvan centis magasságával, a háta közepéig érő szőke hajával, és olyan alakkal, hogy a férfiak a nevüket is elfelejtik, ha meglátják, a legjobb barátnőm épp olyan csinos, mint talpre türelmetlen. Emellett vicces, rendkívül éles eszű és kiváló tolvaj, ezért is hoztam magammal ma este.

Az embernek szüksége van egy megbízható bűntársra, ha kétezer doboz pelenkát készül ellopni.

Ha másért nem, az erkölcsi támogatásért.

Nem mintha azt megkapnám tőle!

Nagyot sóhajt, aztán megszólal:

– Te magad vagy a káosz, csajszi! Persze láttam már ennél nagyobb zűrzavart is!

– Ha végre befognád egy percre, tudnék koncentrálni!

Ránéz az órájára, rákoppint a számlapra, hogy világítson, és türelmetlenül elkezd számolni a másodperceket.

– Tíz. Kilenc. Nyolc. Hét.

– Ez egy rohadt lakat, és nálam csak egy rohadt hullámcsat van! Hagyjál már!

– Nincs kifogás. Én már egy évvel ezelőtt kinyitottam volna! Hat. Öt. Négy. Három.

Feladom, felegyenesedek, és a sötétben rábámulok.

– Rendben. Te nyertél. Zsarnok!

Lecsúsztatja a hátizsákot a válláról, elhúzza a cipzárt, kivesz belőle egy csapszegvágót, és mosolyogva átnyújtja.

– Gondolod, hogy át tudod vágni a láncot egyedül is, hercegnő, vagy ahhoz is segítségre lesz szükséged?

– Emlékeztess rá, hogy szőrtelenítő krémet tegyek a samponos flakonodba, ha hazaértünk!

Visszafordulok a zárhoz. A csapszegvágó sikeresen átvágja a fémláncot, amitől az a földre csúszik a lakattal az egyik végén.

Fin kinyújtja a kezét. Odaadom neki a csapszegvágót. Visszateszi a hátizsákjába, és kinyitja a raktár nehéz ajtaját. Csendben besurrunk, egy pillanatig várunk, hogy a szemünk hozzászokjon a homályhoz, aztán megkeressük, amiért jöttünk.

A rakodórámpa túlsó végén a kamion megrakva, indulásra készen áll a holnapra útra az elosztóközpontba.

Lassan haladunk felé, lépteink visszhangot vernek a magas mennyezet szarufáin.

– Tuti, hogy be tudod indítani? – kérdezem.

– Hogy fordulhat meg egyáltalán ez a kérdés a fejedben? – válaszol gúnyosan.

– És biztos vagy benne, hogy Max kikapcsolta a kamerákat és a csendes riasztót?

Nem nézek Finre, de esküszöm, hogy hallom, ahogy forgatja a szemét.

– Igen, nagyi. Teljesen biztos vagyok benne. Be kellett volna adnom neked egy Xanaxot, mielőtt elindulunk.

– De akkor nem tudnék vezetni!

– Utálom, hogy ezt kell mondjam, de én vezetek!

– Pont olyan remekül vezetsz, mint ahogy főzöl. *Én* vezetek!

– Bocsáss meg, Martha Stewart, de nem mindenki rendelkezik főzőgénnel.

– Nincs is olyan, hogy főzőgén!

– De igenis van! Te olasz vagy. Benne van a DNS-edben.

– Ah! Talán, ha az étel melegítéséhez megpróbálnád a tűzhelyet használni a forrasztólámpa helyett, nem lenne annyi problémád!

Fin lekezelően legyint egyet, és ezzel véget vet a beszélgetésnek. Utálja, ha emlékeztetik rá, hogy egy fémmegmunkáló szerszámmal felgyújtotta a konyhát, amikor annak a segítségével próbálta a wokban elkészíteni az ételt.

Amikor a kamionhoz érünk, azzal a kisebb problémával találjuk szembe magunkat, hogy az ajtaja zárva van.

Fin a csapszegvágóval betöri a vezetőoldali ablakot, és a probléma azonnal megoldódik.

Bemászunk a kocsiba.

Fin a drótok összeérintésével öt másodperc alatt beindítja. Micso-
da felvágós alak!

Amikor a motor felbőg, és a kipufogóból kellemes dübörgés hal-
latszik, felkiáltok:

– Várj!

Megdöbbenve néz rám.

– Mi van?

– Nekem kellene vezetnem.

– Akié a törvény, azé a hatalom, bibibí!

– Hogyan jön ez a közhely ide?

Elmosolyodik.

– A seggem már a hatalmában tartja a vezetőülést. Különben is,
valakinek fel kell tekernie azt a... – Szünetet tart, majd azt mond-
ja: – Ó!

A csüggedt hangjától bizseregni kezdenek az idegek a gerincemben.

– Ó? Mi ó?

– *Az ott az ó!*

A szélvédőn túlra mutat, a hatalmas felgördülő fémmajtóra, ame-
lyen keresztül a szállítójárművek ki és be közlekednek.

Nem az a baj, hogy zárva van. A probléma a nagy acélzárakkal
van, amelyek mindkét oldalon a betonpadlóhoz vannak rögzítve.

Döbbsenent bámulom a zárat.

– A francba!

– Jól mondtad, Shakespeare! – vágja rá fanyarul.

– Azt hittem, Max gondoskodott a biztonsági rendszerről!

– Azok a zárok biztos vadonatújok. Azt az ajtót kézzel kellett vol-
na tudnunk kinyitni belülről, amikor a biztonsági rendszer leállt.

– Akkor most mit csináljunk? Kizárt, hogy a csapszegvágó át tud-
ja vágni az ilyen vastag fémet!

Fin egy pillanatig az ajtót bámulja.

– Imádkozzunk valami csodáért?

A levegőbe emelem a kezem.

– *Imádkozzunk?* A bűnöző lángelmék nem egy felsőbbrendű lénytől várják, hogy kihúzza őket a csávából! Ők a B tervhez folyamodnak! – Szünetet tartok. – Mi a B terv?

Legalább van annyi tisztesség benne, hogy szégyenkezve lesüsse a szemét.

– Nincs B tervünk.

Felnyögök.

– Már megint nincs másik tervünk? *Borzalmasan* amatőrök vagyunk ebben!

– Annyira azért nem vagyunk rosszak! – mondja védekezőn, aztán az orra alatt még hozzát teszi: – Én legalább tudom, hogy kell egy járművet beindítani kulcs nélkül!

Néhány másodpercig frusztráltan bámulom az ajtót, majd határozottan kijelentem:

– Ó, cssesse meg! Majd improvizálunk!

– Improvizálunk? – hördül fel. – Legutóbb, amikor ezt a szót használtad, pár perccel később egy hatodik emeleti szálloda ablakából lógtam kifelé.

– Túlélted!

– Ugye emlékszel, hogy az épület lángokban állt? És én meztelen voltam?

Meg sem hallom, amit mond.

– Csak adj neki padlógázt! Taposs a gázpedálra! Valószínűleg át tudunk törni rajta.

– *Valószínűleg?* – fordul felém felhúzott szemöldökkel.

Megpróbálok határozottan és meggyőzően bólintani.

– Ez egy háromtengelyes kamion, majdnem ötszáz lóerővel. Meg tudja csinálni! – Egy pillanatra elgondolkodom. – Vagy mindketten meghalunk egy hatalmas robbanásban. Akárhogy is, félelmetes lesz!

Fin úgy bámul rám, mintha szarvak nőnének ki a fejemből.

Aztán elvigyorodik.

– És ezért vagyunk mi a legjobb barátok, Thelma!

Én is vigyorgva nézek rá.

– Én is szeretlek, Louise!

Rálép a gázpedálra.

A teherautó előrelődul, a dízelmotor felbőg, a kerekek füstölnek.

Egyszerre üvöltünk fel torkunk szakadtából, ahogy a fémajtó félelőre robogunk.

KILLIAN

LENYÜGÖZVE NÉZEM ÚJRA ÉS ÚJRA a biztonsági kamera felvételét a számítógépem képernyőjén, annyiszor lejátszom egymás után, hogy Declan már türelmetlenül mocorog.

Az íróasztal mellett áll, majdnem két méter magas, gyilkos erővel, rögbijátékosokat megszégyenítő vállal, és olyan szemmel, mint egy befagyott sarkvidéki tó, amely soha nem olvad fel. Felnézek rá.

– Pelenkák.

– Azok – vonja meg a vállát, mintha ő sem értené.

– Miféle tolvaj lop el egy pelenkával teli kamiont, és hagyja érintetlenül a széfet, amiben háromszázezer dollár készpénz van?

– Olyan, aki meg akar halni.

Újra visszatekerem a videót, és hitetlenkedve rázom a fejem, amikor a teherautó teljes sebességgel áthajt az acélajtón.

Mintha egy akciófilm jelenetét látnám.

Nincs hang, de el tudom képzelni, milyen fülsiketítő zajt csaphatott, amikor a fém a fémmel találkozott. A masszív ajtó először középen meghajlik, eldeformálódik. Aztán a felső részén teljesen

leszakad az épületről, a földnek csapódik, amit gomolygó por- és szikrafelhő kísér.

Az ajtó alja nem válik el a betontól, így a teherautó a levegőbe repül, és közben egy halom összetört fémdarabon száguld át.

Ahogy földet ér, vadul megpördül. Úgy tűnik, hogy mindjárt az oldalára borul, de a sofőr visszanyeri az uralmát a jármű felett, egyenesbe hozza, végigszáguld az üres parkolón, és eltűnik a kamera elől.

– A raktár kamerái ki voltak kapcsolva, de ezt a szemközti ruha-
gyártól kaptam. Rákapcsolódtunk a biztonsági rendszerükre, hogy
lássuk, rögzítettek-e valamit, és lám! Sajnos, ez az egyetlen szög,
amiből a kamera felvette a pelenkatolvajokat.

– Találtak ujjlenyomatot a helyszínen?

– Nem. Biztos kesztyűt viseltek.

Visszaülök a nagy karosszékre, és azon tűnődöm, hogy a sok el-
lenségem közül vajon ki elég ostoba és öngyilkos hajlamú ahhoz,
hogy megkíséreljen egy ilyen bizarr lopást.

Pelenkák. Mi a franc?

Liam tetőtéri lakásának irodájában vagyunk. Illetve az én lakásom
irodájában. Még egy év után sem érzem a magaménak. Valószínűleg
azért, mert az ikerestvérem belsőépítészeti ízlésétől maximum Dra-
kula gróf érezné otthon magát.

Minden fekete. Fényes, hideg és fekete. Olyan, mintha egy na-
gyon modern koporsóban élnék.

Sajnos, ha valaki másnak adod ki magad, kénytelen vagy alkal-
mazkodni annak a személynek a ruhák, művészeti alkotások és bú-
torok terén hozott, nem túl inspiráló döntéseire.

– Mennyit ér egy kamionnyi pelenka? – érdeklődök, megkerül-
ve a kérdést, hogy mi a fenéért van a bátyámnak egy pelenkagyára.

Declan felhúzza az egyik izmos vállát.

– Talán kilencvenezret.

– Az aligha éri meg a fáradságot.

– Egyetértek.

– Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a lopott pelenkák nem éppen kelendők a piacon. Hogyan akarja ez a tolvaj pénzzé tenni a zsákmányt? Egy garázsvásáron? Az eBayen?

– Talán sok gyereke van.

Be kell vallanom, szeretem Declan száraz humorát.

A személyisége többi részét viszont szívesen nélkülözném.

– Nem is a pelenkák a legfontosabbak, viszont aggódom a biztonsági rendszer feltörése miatt. Valakinek bizony van hozzá elég sütnivalója, még ha nem is a sofőr volt az.

– Ha arra gondolsz, hogy ez egy egész banda műve volt, akkor nem valószínű, hogy idevalósiak. A helyiek tudják, hogy az a cég Liamé.

Szünetet tart.

– Bocsánat. A tiéd.

Legyintek egyet. Már megszoktam, hogy az emberek a bátyám nevén szólítanak.

– Lássuk, mit tudsz kideríteni! De tartsd titokban!

– Nem akarod, hogy felhívjam O'Malley-t a kapitányságon, és hagyjam, hogy ő intézze az ügyet?

– Nem. Nem hagyhatom, hogy kitudódjon, hogy az ír maffia fejének a szeme előtt kétezer pelenkát nyúltak le. A hírnevemnek anynyi lenne.

Declan ünnepélyesen bólint.

– Legközelebb majd öregasszonyok rabolják ki a kisboltjaidat, hogy pénzt szerezzenek a kaparós sorsjegyeikre, és cserkészlányok indítanak ellened bandaháborút.

Megfordul és elmegy, mielőtt még én mondhatnám neki, hogy húzzon el. Az okostojás!



Eszembe sem jutnak az ellopott pelenkák, amíg Declan este hatkor vissza nem sétál az irodámba.

Még mindig a karosszékekben ülök. Jelentések, kimutatások és aláírást igénylő szerződések tornyosulnak az előttem lévő nagy mahagóni íróasztalon.

Ha tudtam volna, hogy egy nemzetközi bűnszövetkezet vezetése ennyi papírmunkával jár, nem jelentkeztem volna önként a feladatra. És az alkalmazottakkal kapcsolatos problémákról ne is beszéljünk! Azt hinné az ember, hogy felnőtt férfiagnak nincs szükségük ilyen mértékű felügyeletre. Úgy érzem magam, mintha egy bölcsődét vezetnék.

Felnézek, és látom, hogy Declan közeledik. Egy laptop van nála. Az arckifejezése komoly, de a szemében huncut csillogás rejtőzik. Az asztalommal szemben lévő szék felé mutatok, hogy jelezzem, üljön le.

Miután tekintélyes termetével leereszkedik a székbe, és elhelyezkedik, elgondolkodva kocogtatja az ujjait az ölében lévő Mac lezárt fedelén.

- Te hiszel az asztrológiában?
- Persze. És a jetiben is – válaszolom fanyarul.
- A jeti lehet, hogy létezik. Egyszer láttam egy műsort a tévében...
- Declan!
- Bocsánat. Hol is tartottam?
- Ott, hogy mindjárt szét lesz rúgva a tököd!

– Ó, megvan! Asztrológia. – Szünetet tart, és jelentőségteljesen rám néz. – A Merkúr retrográdban van.

Mereven nézek rá az összehúzott szemöldököm alól.

– Feltételezem, tisztában vagy azzal, hogy rendkívül lobbanékony a természetem, és nagy fegyvergyűjteményem van. Amelynek darabjai közül több is itt van, elérhető közelségben.

Declan a fenyegetésemet figyelmen kívül hagyja, és folytatja.

– A Merkúrral az a helyzet, hogy csalóka tud lenni. Különösen, ha retrográdban van. Minden elcsesződik. A számítógépek összeomlanak, a járatokat törlik, az üzletek meghiúsulnak. – Újabb jelentőségteljes szünetet tart. – A dolgok visszafelé sülnek el.

– Három másodperced van, hogy kifejtsd a mondandódat, mielőtt golyót eresztenék a szemeid közé.

Declan elmosolyodik.

– Mi lenne a legvisszásabb dolog, ami eszedbe jutna egy olyan férfiről, aki ellop egy kamionnyi pelenkát?

Őszintén szólva, ha Liam nem kedvelné őt annyira, Declan most épp a perzsaszőnyegen vérezne el. De mielőtt még golyó ütötte lyukakat aggathatnék a testére, kiböki:

– Ha az a férfi igazából egy nő lenne.

Egy pillanatig mérlegelem, vajon viccel-e.

– Egy nő?

Kimondhatatlanul elégedettnek látszik, és bólint.

– És nem csak egy.

– Ha egyetlen szónál többre van szükséged ahhoz, hogy elmondd, hány nő lopta el tőlem azt az átkozott kamionnyi átkozott pelenkát, elválasztom a fejedet a testedtől! – jegyzem meg, amikor nem folytatja tovább a mondandóját.

– Kettő.

– Köszönöm.

– Szívesen.

Egymásra meredünk. Végül megszólalok:

– Élvezed, hogy bosszanthatsz, ugye?

Megvonja a vállát.

– Igen. De ne vedd magadra! Csak szeretem rángatni az orosz-
lán bajszát.

– Micsoda mázlista vagyok! – vágom rá csontszáraz hangon.

– Liamnek egy évtizedbe telt, hogy megszokjon engem, szóval...

Ismét megvonja a vállát.

– Egy jó tanács, Declan: a család összes türelmét a bátyám birto-
kolja. Ennél fogva az én türelmem igencsak véges.

Grimaszol, és megrázza a fejét.

– Csak ezt akarod elhíttetni az emberekkel. Abból, amit eddig lát-
tam, rendkívül szisztematikus és precíz vagy. Ha meg akarsz ölni va-
lakit, azt sokáig tervezgeted.

Ellenállok a késztetésnek, hogy felsóhajtsak. Ehelyett hátradőlök
a széken, a kezemet összekulcsolom a hasamon, és Declant bá-
mulom.

Egy idő után megszólal:

– Oké, szóval szerintem ez a tekintet azt jelenti, hogy már kitalál-
tad, hogyan fogsz megölni, és legközelebb, ha felbosszantalak, a sza-
rufákon lógva találok majd magam.

– És a hurok a saját beleidből lesz!

Elképzelem, és elfintorodik.

– Hú, most tisztára Hannibal Lecterre emlékeztetsz.

Hagyom, hogy az ajkam halvány, gonosz mosolyra görbüljön.

– Igen. Néhány perc múlva talán már az arcodat fogom viselni
maszkként. Mesélj ezekről a nőkről!

Egy kelletlen morgással előredől, leteszi a laptopot az asztalra, és kinyitja. Pár pillanatig nyomkodja a billentyűzetet, aztán felém fordítja a képernyőt.

Egy nagy méretű áruszállító kamion közeli képét látom. A felvételt szemből készült. Szemcsés, de a szélvédőn keresztül látszik a teherautó sofőrje és utasa.

A sofőr szőke. Az utas barna. Nem a szélvédőn bámulnak kifelé, hanem egymásra néznek.

Egymásra néznek, és nevetnek.

Nagyon.

Felnézek Declanre. Felemeli a kezét, mintha azt akarná jelezni, hogy „*semmi közöm hozzá*”.

Visszafordulok a képernyőhöz. Nehéz kivenni a vonásaikat, de nyilvánvaló, hogy mindketten fiatalok.

És a felszabadult nevetésükből ítélve valószínűleg be vannak tépve.

– *Ők* a pelenkatolvajok.

– Igen.

– Felismered valamelyiküket?

– Nem. Az arcukra nincs találat egyik adatbázisban sem, bár ez a szög miatt is lehet. Nyomd meg a jobbra nyilat!

Amikor ezt megteszem, megjelenik egy újabb állókép. Ezúttal ugyanazt a teherautót látom, de hátulról. Egy mező közepén parkol, a csomagtér ajtaja le van hajtva, a hátsó ajtók tárva-nyitva.

Üres.

– A rakományt egy külterületen, a várostól harminc percre pakolták ki, és otthagyták a kamiont. A mezőre érkező és onnan távozó keréknyomok arra utalnak, hogy több kisebb jármű is részt vett benne.

Nem kell megkérdeznem ahhoz, hogy tudjam, hogy a raktár közelében lévő utcai lámpák kameráinak meghekkkelésével sikerült követnie a teherautót a mezőig, de helyette van egy másik kérdésem.

– Hova mentek onnan azok a kisebb járművek?

– Fogalmam sincs! – Meglepődve nézek fel rá. – Az összes közlekedési kamerát lekapcsolták a mező több kilométeres körzetében – feleli.

Úgy tűnik, le van nyugózva, ami még inkább bosszant.

– Akkor hekkelj meg egy műholdat, hogy megtudd, hova mentek!

Pislog.

Úgy tűnik, nekem kell elvégeznem a piszkos munkát!

– Felejtsd el! De még mindig nem értem a pelenkás dolgot. Ha el akartak lopni tőlem valamit, sokkal értékesebb zsákmányra is pályázhattak volna.

– Feltéve, hogy egyáltalán tudják, hogy a tiéd az a gyár.

A mobiltelefonjára üzenet érkezik. Előkotorja a zsebéből, ránéz, és rosszallóan ráncolja a homlokát.

– Mi az?

Válasz helyett feláll, és odasétál a szoba túloldalán lévő kanapé előtti dohányzóasztalhoz. Felveszi a tévé távirányítóját, és megnyom egy gombot. A tévé bekapcsol, a helyi hírcsatorna adása jelenik meg.

Egy közintézménynek tűnő, vörös téglalapú épület előtt álló vidám, szőke riporternő látható a képernyőn.

– A ma este további híreiben egy szívmelengető történetet hoztunk az emberi nagylelkűségről. Amint arról a múlt hónapban beszámoltunk, tűzvész pusztította el a Rászoruló Újszülöttek nevű szervezet központjának raktárépületét itt, Bostonban. A szervezet ingyenesen biztosít alapvető ellátási cikkeket a koraszülött, beteg vagy nehéz körülmények között élő újszülötteket gondozó

szervezeteknek és kórházaknak szerte az Egyesült Államokban. Mivel ez a helyszín a kulcsfontosságú ellátmányok fő elosztóközpontja, a tűz különösen pusztító volt. Ma azonban egy névtelen adományozó kétezer doboz pelenkát ajándékozott a szervezetnek, hogy pótolja a veszteségeket. A pelenkákon kívül nagy mennyiségben adományozott tápszert, ruhát, takarókat és játékokat is. Arról nincs hír, hogy ki lehet a névtelen jótevő, de Meryl Hopkins, a jótékonyági szervezet elnöke angyalnak nevezte őt. A szót visszaadom a stúdiónak, John!

Declan kikapcsolja a tévét, és hitetlenkedve néz rám.

– Egy filantróp tolvaj? Ezt nem értem.

– Én sem. Liamnek nincs véletlenül más, az újszülöttpiacra termelő cége?

– Nincs.

Egy kis ideig elgondolkodom a dolgon, amennyire össze vagyok zavarodva, legalább annyira hajt a kíváncsiság is.

Egy női tolvajpár betör egy raktárba, és ellop egy kamionnyi pelenkát. Ha elkapják őket, első fokon nagyobb értékre elkövetett lopás vádjával néznek szembe, amiért legfeljebb harminc év börtönbüntetést kaphatnak, a jótékony célú adományozás ellenére.

Miért kockáztatnának?

És mi a helyzet a többi holmival, a ruhákkal, élelmiszerekkel és játékokkal? Ha azokat is ellopták, az azt jelenti, hogy a pelenkalopás egy nagyobb, szervezett akció része volt. Amit hetekig vagy hónapokig tervezhettek.

Mindezt bármilyen haszon nélkül?

Ennek semmi értelme.

Egyetlen épeszű ember sem vállal ekkora kockázatot nulla haszonnért. Ha nem pénzért akartak a tolvajok, akkor valami mást.

Mert ha valamit biztosan tudok az emberi természetről, akkor az az, hogy akit nem a kapzsiság motivál, azt általában valami sokkal sötétebb dolog hajtja.

Például a hatalom megszerzése.

Vagy a bosszúvágy.

Olyan dolgok, amiket én magam is jól ismerek.

Amikor buzgón és nagy lendülettel gépelni kezdek a billentyűzeten, Declan megkérdezi:

– Mit csinálsz?

– Vadászni megyek.

A Védelmi Minisztérium honlapja betöltődik, és gyorsan munkához is látok.

Aki bújt, aki nem, jövök, tolvajok!

JULES

AMIKOR A VÁLLAM FÖLÖTT ÚJRA HÁTRAFELE PILLANTOK, Fin elkese-
redetten sóhajt fel.

– Abbahagynád? Ideges leszek tőled!

Elmotyogok egy bocsánatkérést, és újabb kortyot iszok a margaritámból, de nem tudok szabadulni attól az érzéstől, hogy valaki feszülten figyel engem.

Tekintve, hogy több tucat testőr, tanár és nevelőnő állandó, éberen figyelő tekintete mellett nőttem fel, jól ismerem ezt az érzést.

Ezért vagyok ideges, pedig ünnepelnem kellene.

A La Fiesta zajos, zsúfolt bárjában a magas asztalnál mellettem ülő Fin és Max nem osztoznak az idegességemben.

Csak mosolyognak és nevetnek, flörtölnek a jóképű pultossal, aki folyamatosan ingyen italokat küldözget nekünk.

Szokás szerint én vagyok a szerencsés haszonélvezője annak az izzó ragyogásnak, amit a barátaim produkálnak, ezért vannak az ingyen italok is – de ha egyedül lennék itt, nekem fizetnem kellene.

Nem azért, mert ronda vagyok vagy ilyesmi. Bár Fin homokóra alkatához, ravasz szépségéhez és Max éles eszű, keménycsajos

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szexepiljéhez képest én körülbelül annyira vagyok érdekes, mint egy cipőtalp.

Ezért hordok bő ruhákat, ezért nem sminkelek, és hamis vezetéknevet használok: el akarok vegyülni. Meghúzódni a háttérben.

A figyelem az utolsó dolog, amire vágyom.

A figyelem kérdéseket jelent, a kérdések pedig válaszokat, én pedig soha nem adok válaszokat – különösen nem őszintéket.

Egy magamfajta lány számára a figyelem veszélyes lehet.

Halálos.

Így hát lehajtom a fejem, befogom a számat, és a lehető leghűvösebb és távolságtartóbb maradok, még akkor is, amikor ez a két tökfőj mellettem mindenütt spontán erekciót okoz.

Bárcsak Fin ne lenne ennyire oda a mélyen kivágott blúzokért!

– Eltennéd azokat az izéket? – kérdezem mérgesen, és a két melle felé mutatok. – Már majdnem a salsámban vannak.

Elkapom a salsás tálat a lengedező mellei alól, kiveszek egy tortilla-chipset az asztal közepén álló kosárból, és belemártom a szószba. Aztán a számba dobom, élvezem a fűszeres, jóleső ropogást.

Fin derűsen rám mosolyog.

– Tudom, hogy ezt neked, B kosármérettel rendelkezőnek nehéz megértened, de az ikreimnek levegőre van szükségük.

– Amire szükségük van, az valami állványzat!

Felvonja a szemöldökét.

– Arra célzol, hogy a dicsőséges dekoltázsom megereszkedett?

– Nem. Azt javaslom, hogy fektess be néhány olyan alsóneműbe, amely nem kínál Boston teljes férfi lakossága számára anatómiai látványosságot. Olyan, mintha pauszpapírt viselnél melltartónak. Az a férfi ott mindjárt szívrohamot kap.